

Մէկ-երկու նաւավար առագաստն իջուցին, մէկ-երկունք էլ պարսպին վրայ ցատկեցին ելան եւ նաւը մերձեցաւ. նոյնպէս միւս նաւն էլ անոր օրինակին հետեւեցաւ:

— Եղբայր,— ըսաւ Խոսրով,— ապահով տեղ ենք յուսամ այս խաչի դռօշակին տակ:

— Օրուան մը ապահովութիւն կրնամ տալ քեզ,— պատասխանեց Յովնան,— եւ այսպիսի ժամանակ՝ այս վայրկենիս չգիտեմ թէ Արծրունեաց տերը կրնա՞յ այսչափ խոստանալ:

— Շղթայներու մէջ ի՞նչ կարելի է, որ խոստանայ:

— Շղթայներո՛ւ մէջ, այսքա՞ն շուտով...

— Ինքն էլ եւ իւր որդին՝ Գրիգոր, Վահան Արծրունի եւ նորա ուրդին՝ Գագիկ: Մուշեղ եւ Հրանոյշ տիկին եւ մեծ տիկինն Հռիփսիմէ եւ ուրիշ շատ ազատ տանէ մարդիկ կապեալ եւ ուղտերու վրայ բարձեալ Ատրպատականէ Բաղդատու ճամփան յուղարկուեցան:

— Բայց դուք պատերազմով կ'երեւայ թէ ազատած էք, ձեր վիճակը յայտնի ցոյց քջուտայ:

— Մենք մեր ազատութիւնը աստուծոյ օգնութեան եւ մեր սուրբերուն պարտիմք. իսկ նոքա իրենց շղթայները՝ մատնիչներու անարգ վատութան:

— Որո՞նք էին մատնիչները:

— Են՞չ պետք յիշել անօրինաց անունները:

— Ոչ միայն պետք է յիշել, այլ նաեւ կրակով գրել, ժայռերու վրայ փորագրել, մանր եւ փոքրիկ տղայոց ուսուցանել, որ նոցայ անունը նզովեն եւ նոցայ օրինակէն քստմնել սովորին եւ մեծ, հասակաւոր